

fjäril möjligen skulle kunnat förekomma. Prof. LAMPA och byråchefen MEVES anförde exempel på, hurusom af vissa fjärilar puppor till och med af samma »kull» kunna kläckas dels samma sommar eller höst, dels ligga öfver till följande år eller ännu längre.

Slutligen talade prof. LAMPA om den äppelmalfjäril, som 1898 åstadkom »äppelpesten». Äfven i sommar hade denna gjort mycket stor skada. Nu hade prof. LAMPA vid Entomologiska Anstalten ett större antal af ifrågavarande larver förvarade på flera olika sätt och hoppades få fjärilar utkläckta nästa år, så att det verkligen kunde afgöras, huruvida fjäriln i fråga — som man antagit — är den vanligen i rönnbär lefvande *Argyresthia conjugella*. Det hade icke lyckats att få någon af de 1898 erhållna larverna utkläckt.

Byråchefen MEVES framhöll, att det äfven i år, åtminstone i vidsträckta områden, blifvit mycket ondt om rönnbär, och att bristen på dessa bär äfven nu kunde utgöra orsaken till härjningarna på äpplena.

Filip Trybom.

ETT UTKLÄCKNINGSFÖRSÖK.

Under en exkursion, som jag företog till Djurgården den 14 mars innevarande år, påträffade jag uti en ruttan, ihålig ek en mängd rödbruna larver, hvilka där haft sitt vinterkvarter. Deras utseende var föga tilltalande. Hela öfversidan, särskildt å själfva kroppen, var betäckt med långa, gula, utstående borst. På de sista segmenten funnos därjämte på sidorna 4 par stora borstknippen, hvilka kunde upprias efter behag. Därtill fanns ett längre, men glesare knippe i det sista segmentets spets. Lade man något hinder i vägen för en larv, stannade den plötsligt, reste de 4 par sidoknippen samt satte spetsknippet i en häftig dallrande rörelse. Storleken varierade från 0,6—4 mm.

Nyfiken att veta, hvilka de voro, tog jag med mig hem ett 10-tal af larverna och nedlade dem jämte barkbitar och smolk

uti en glasburk. Efter ett par dagars förlopp fann jag att 4 af dem dött. De öfriga tycktes emellertid trifvas bra, åto och växte ganska betydligt och ömsade hud alltsom oftast. Detta fortgick under en tid af 7 veckor, hvarefter jag iakttog, att en af larverna — den största — började blifva trög och sällan rörde sig. De två följande dagarna låg han stilla på ett och samma ställe, en urhålkning på en barkbit. Följande morgon fann jag, att han förpuppat sig. Man såg en liten hvitgul puppa liggande uti en hylsa, som utgjordes af larvhuden, hvilken spruckit upp i midten på öfversidan. Ingen förändring i utseendet inträdde under de två följande dagarna. Morgonen påföljande dag iakttog jag i främre kroppsändan en liten mörk fläck. Under dagens lopp tilltog denna så småningom i omfång. Detta var hufvudet, som nu fick sin färg. Följande morgon blef jag förvånad öfver att se konturerna till en coleopter tydligt framträda. Thorax var klart röd, elytra blekgrå, hufvud och ben mörka. Denna genomgripande förändring hade puppan således genomgått på en enda natt. Följande dag hade färgen blifvit något mörkare: elytra voro ljusbruna, thorax mörkröd. Nu började skutellen få en mörk anstrykning. 4 timmar senare betraktade jag djuret. Spetsarna af elytra hade då blifvit nästan svarta; äfven hade skutellens och hufvudets mörka färg utbredd sig. Dagen därpå hade hela djuret blifvit mörkare. Ytterligare en dag, och det var glänsande svart. En fin pubescens betäckte öfversidan. 2 dagar senare lämnade djuret puppskalet. Det hade så genomgått sina stadier och var en fullbildad insekt, färdig att begifva sig ut i världen.

Efter verkställd examinering befanns djuret vara *Hadrotoma marginata* PAYK. Jag besökte en tid efteråt samma ställe, där jag tagit larverna, i hopp att finna flera. Då voro emellertid alla spår efter dem utplånade. Dock har jag ännu 3 larver kvar, hvilka — märkvärdigt nog — ännu ej förpuppat sig. De äro krya och raska, hvarför godt hopp finnes, att äfven de, i likhet med sin kamrat, skola utvecklas till imagines.

Stockholm i nov. 1901.

Eric Mjöberg.

Studerande.